

Антоније Ђурић:

Поштовани Владико,
честити и умни српски монаси,
драге наше сестре монахиње, вас посебно
поздрављам као чуварице србског огњишта и
србске православне вере.

Неки од вас су читали моје књиге или
гледали моје драме: „Солунци говоре“, „Црвена
куга“, „Како нас је убио Јосипи Броз“ и колико
нас је убио?

Али ја ћу данас да проговорим о нечему
што нас боли и тишти, и због чега стрепимо сва-
ког дана.

Проговорићу о Косову.

Косово није долина, није ни равница, ни
брежуљак на Газиместану, ни житно поље крај
Лаба и Ситнице, ни јама непрегледна, ни рудно
благо под земљом.

Косово је душа Србинова! Крв његова!
Рана незацељена!

Његова клетва и молитва! Његово памће-
ње и његова колевка о којој је свако дете, са сва-
ком капи млека из мајчиних груди примило и
свету причест, и свети Завет, мржњу на ропство
и спремност умирања у борби за слободу.

Косово је небески врх, одакле нас мотре
бистре очи Честитога Кнеза који нас пита:

Чиме то тргујете, у мојој Србији?

Не живите у заблуди да ја нисам могао да
преживим. Могао сам да пољубим скуте султа-
ну Мурату и да му предам кључеве своје пре-
стонице. Могао сам да побегнем са бојишта.
Али, да сам ја то урадио, ми бисмо били држава
преко чије границе може да пређе свака шуша и
да нам се унереди на главу. Да сам ја тако посту-
пио не би било ни Црног Ђорђа у Орашцу, ни
Милоша у Такову, ни Војводе Степе на Церу, ни
Војводе Мишића на Колубари, ни генерала
Драже на Равној Гори.

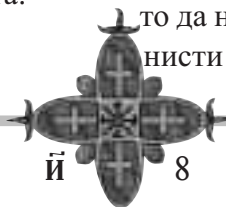
Не би било ни Косова!

Пре неки дан сам прочитао изјаву нашег
патријарха Иренија, који је, надам се, рекао оно
што ће вечито трајати као опомена, оно што ми
сви мислимо:

Ако дамо Косово, рекао је он, никад га
нећемо вратити, ако нам отму Косово вратићемо
га силом.

Ја знам да сваки од вас живи са тим осе-
ћањем и знам како тек живи наш владика
Артемије. Ја дуго знам владика Артемија. Он је
говорио на промоцији моје књиге у Ваљеву
„Црвена куга, како су нас убијали комунисти“.
Тада је било речи о четири стотине осамдесет
свештеника и монаха које су побили комунисти.

Ја сам говорио на Првом црквеном
народном сабору у Приштини када су комуни-
сти, који су тамо били на тој скупини, хтели да
ме зауставе, показујући владика Артемију
прстима „маказе“ да ме пресече да ме заустави
да не говорим о злоделима комуниста а нарочи-
то да не дозволи да говорим о томе како су кому-
нисти отели наше Дечане и претворили га у

политичку школу, дајући тој школи име крвника Јосипа Броза. Није ме зауставио владика. Због тога му дугујем посебну захвалност, на храбрости, на срчаности, на одбрани вере, на одбрани Православља, на свему ономе што је радио у задњих шест година.

Драги моји Срби,

Ја бих могао да говорим дуго али ја ћу да поменем само две три реченице о Републици Српској.

Нека те зову како им је драго. Нека те мајком зову. Нека те сејом зову. Нека те љубави својом зову, али те молим, само те то молим, одазивај се на име Слобода. И не заборави да си никла из крви најбољих синова Србије, кад су нам реке од суза надолазиле а плач нејачи дизао до неба.

И нема више, нема више, Србе на врбе. Освестили се Срби. Спремни су они да бране своју државу и своју слободу.

Ја ћу да поменем само мајчицу нашу. Ми Срби, смо једини народ на свету који има две мајке: мајчицу Србију и матушку Русију.

Србија још није заборавила да су две чете руских козака биле под заставом Војда Карађорђа 1804. и пете године.

Србија није заборавила да је руски цар Николај ушао у рат девесто четрнаесте да би бранио малу Краљевину Србију.

Србија није заборавила да је руски цар наредио савезницима: Ако у року од три дана не дођу да из албанског приморја купе српске војнике Русија ће иступити из рата и склопити сепаратни мир.

А ви, браћо моја, и сестре моје миле, ја знам да ви доста знате о томе, а ја ћу кратко да вам испричам нешто о чему ви немате појма.

Ја сам био сведок тих догађаја. Кад је Српска православна црква делила помоћ избеглицама из тих крајева тадашње заједничке државе, на Сајму књига отегла се колона дужа од километра. На челу колоне је жена, висока, витка, у наручју носи двоје мале деце и кроз плач се обраћа оцу Филарету:

Оче, овако, како ме видиш, побегла сам испред усташког ножа. Немам ништа!

А Филарет каже:

Дајте овој жени све што може да понесе, и нека дође и сутра, и прекосутра, и нека дође сваког дана, биће за њу и њену децу хлеба у Србији.

А иза ње иде један грмаљ, висок и снажан, па ми Филарет скреће пажњу на њега:

Види овога ата, могао би коњу реп да ишчупа а дошао да тражи помоћ.

У том пристиже и он, а Филарет глупим језиком каже:

А, ти! Шта ти тражиш?

А он се лупи шаком по грудима и рече дословно:

Калашњиков! Ја дошао да браним Србију!

И бранио је Србију. Погинуо је код Вишеграда. Тамо му је гроб. Тамо сам сазнао да се зове Сергеј.

То сам, данас, браћо моја, хтео вама да кажем. Ми ћемо, ако нам Бог услиши молитве, бранити и одбранити Србство и Православље. И у том погледу слажем се са мојим пријатељем Николајем, који је блиставо говорио, а кога ја знам, из манастира Црна Река. Памтио сам га и памтим га и данас по кромпиру дечанцу који је спремао за необичне госте.

Мој, Николаје, хвала ти. И Бог нека чува тебе и нека чува Србство и вас, драги моји Срби.

Нека Бог чува Србију!

Враћајмо се Богу.

Ја не волим деобе, ја мрзим деобе.

Ја знам да мора доћи до заједничког става у нашој Цркви.

Ја знам да се ми морамо претворити у једно срце, једну душу, једну мисао, једну мишицу, силну и непокорну у одбрану Отачаства.

Бог нека Вас чува и нека чува Србство.

